MASTER NEGATIVE NUMBER

6023.84

நம் நாடு

மலர் 1, இதழ் 176

January 05, 1954

Record no. 1131

Nam nāṭu
Malar 1, itaḻ 176
January 05, 1954

Record no. 1131

REGD. No. M. 6311 PHONE No. 55[illegible]

தனி இதழ் ஒரு அணு
இலங்கையில் 10 சதம்
மலர் 1] [இதழ் 170

நம் நாடு

தி.மு.க. தினஇதழ் ஆசிரியர்: அண்ணுதுரை

சந்தா விபரம்
உள்நாடு (இலங்கை உட்பட)
ஆண்டு ரூ. 24—0—0
6 மாதம் ரூ. 12—0—0
3 மாதம் ரூ. 6—0—0
வெளிநாடு:
ஆண்டு ரூ. 30—0—0
6 மாதம் ரூ. 15—0—0
3 மாதம் ரூ. 7—8—0

"THE NAM NADU" A TAMIL DAILY: THE OFFICIAL ORGAN OF: THE D.P.F

சென்னை: மார்கழி 21உ செவ்வாய் (5—1—54) ★ ★ ★ வெளியூர்: மார்கழி 22உ புதன் (6—1—54)

உத்தமர் காந்தியார் கனவு நனவாக எல்லாக் கட்சிகளும் பொதுத் துறையில் ஒன்றுபட வேண்டும்

—:x:—

மாற்ருர் தோட்டத்து மல்லிகைக்கு மணமிருக்காது என எண்ணுபவனல்ல நான்!

—(:)—

மாற்றுக் கட்சியினருக்கு வாய்ப்பளிப்பதே அரசியல் நாகரீகம்!

—(:)—

காந்தியார் வளர்த்த காங்கிரசின் நிலை என்ன? அந்த 'ஒளி' எங்கே? இந்த 'இருள்' எங்கே?

—(:)—

உத்தமர் காந்தியார் உருவச்சிலைத் திறப்பு விழாவில் தி. மு. கழகப் பொதுச் செயலாளர் அண்ணுதுரை

"வேலூர் நகராட்சி மன்றத்தார், மணி மண்டபத்தில் விளங்கும் உத்தமரின் சிலையைத் திறக்கும் பணியினை எனக்களித்தார்கள். இது பற்றிக் குறிப்பிட்ட மன்றத் தலைவர், 'வேலூர் வரலாற்றிலேயே, இன்று, ஓர் பொன்னுள்,' எனக் குறிப்பிட்டார். என்னைப் பொறுத்தவரையிலேயே, என்னுடைய வாழ்க்கையில்—ஏன்—தமிழ்நாட்டின் அரசியலில் ஒரு முக்கியமான கட்டம் என்று கூறுவேன். காந்தியாரின் உருவச் சிலையை நான் திறக்கிறேன்—இந்தச் செய்தியால், அரசியல் வட்டாரத்தில் ஏற்பட்டுள்ள அதிர்ச்சியை, நாடு அறியும்.

எனக்குக் கிடைத்துள்ள இந்த வாய்ப்பு—என்னைப் பொறுத்தவரையில்—முதல் முறையல்ல; இரண்டாவது தடவை. இதற்கு முன்னரே, சேலம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த இடைப்பாடியிலே, ராஜாஜி பூங்காவிலேயுள்ள காந்தியாரின் சிலையை, நான் திறந்து வைக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருக்கிறேன்; ஆனால், அங்குள்ள காங்கிரஸ் நண்பர்கள், இதுபோல் கிலேசம் அடையவில்லை; பீதியடையவில்லை; 'இவனுவது, திறப்பதாவது!' என்று கூறவில்லை.

காந்தியாரின் உருவச் சிலையை நான் திறக்கிறேன்—நான் திறக்க வேண்டும் என்று நகராட்சி மன்ற நண்பர்கள், பெரிதும் விரும்பியிருக்கிறார்கள். காரணம் என்ன? காந்தியாரின் சிலையைத் திறக்க, நான் மட்டுமே தகுதியுள்ளவன் என்பதாலா? அல்ல! அல்ல! என்னைவிடத் தகுதியுள்ளவர்கள் ஏராளம் இருக்கிறார்கள்; ஆனால், நான் வந்து திறக்க வேண்டும் என்று நண்பர்கள் விரும்பியதற்குக் காரணம், 'மற்றவர்கள் எவ்வளவோ திறப்பு விழாக்களை செய்கிறார்கள்—அதோடு, இதுவும் பத்தோடு பதினென்றுகப் போய்விடும்—ஆகவே, இவனையும் இதுபோன்ற காரியத்துக்குத் தகுதியுடையவனாக்குவோம்,' என்ற நல்லெண்ணமாகவே இருக்கும் எனக் கருதுகிறேன்.

எனக்குப் பதில், இந்நாட்டு முதலமைச்சர், காந்தியாரின் சிலையைத் திறந்திருக்கலாம்; ஆனால், அது, அவ்வளவு முக்கியத்துவம் பெற்றிருக்காது. அவர் அடிக்கடி திறந்து வைக்கும் பல சின்னங்களிலே, இதுவும் ஒன்றாகப் போயிருக்கும்; அதனாலேயே, என்னை—காந்தியாரின் முகாமிலே இல்லாதவனும்—அவரது திட்டங்களில் சிலவற்றை ஏற்று, சிலவற்றைக் கண்டித்தவனும்—ஆகிய என்னை, இந்தப் பணியை நடத்தச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதைக் கண்டு, எனதருமைக் காங்கிரஸ் நண்பர்கள், கலக்கமா அடைவது?

மாற்றான் தோட்டத்து மல்லிகையென்பதால், அதன் மணத்தை ரசிக்கிறானு அல்லது ரசிக்க மறுக்கிறானு, எனப் பார்த்திருக்கலாம்! என்னைப் பொறுத்தவரையில், மல்லிகை மாற்றாரிடமிருப்பதால், அதற்கு மணமிருக்காது என்று உரைப்பவனல்ல. அதனால்தான், நண்பர்கள் வந்து என்னை அழைத்ததும், ஒப்புக்கொண்டேன்.

அவர்கள் அழைத்த நேரத்தில், நகராட்சி மன்றத்தினர் மெஜாரிடி முடிவோடு, என்னை அழைக்கும் தீர்மானித்திருப்பதாகவும்—ஒரு முறைக்கு, இரண்டு முறை!—தீர்மானம் நிறைவேற்றியிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டனர். ஆகவே, நான் வர இசைந்தேன்.

இந்தச் சிலைத் திறப்பு விழாவுக்கு, உள்ளூர் காங்கிரஸ் கமிட்டியினரும் கடைசி நேரத்திலே, கூடி, இந்த விழாவில் ஒத்துழைக்க வேண்டுமெனத் தீர்மானம் செய்தார்களாம். இந்தப் பெருந்தன்மைக்கு என்னுடைய நன்றியைக் கூறிக் கொள்ளுகிறேன்.

ஏன், இவர்களுக்கெல்லாம் நன்றி கூறுகிறேன் என்றால்—இதுபோன்ற பெருந்தன்மை, அரசியல் வாழ்வில் நிலவ வேண்டும் என்ற ஆசை கொண்டவன், நான். அதற்கு உதாரணம் போல், நாம் எல்லாம் நடந்து காட்ட வேண்டும்.

'உத்தமர் காந்தியாரிடத்தில், எனக்கு மதிப்பு உண்டா?' இவ்விதம், சிலர், கேட்கிறார்கள். அவர்களுக்குச் சொல்வேன்—மதிப்பு காட்டுவது என்பது இரு வகைப்படும்: எதிரில் வாயாரப் புகழ்ந்துவிட்டு, தலை மறைந்ததும் மாறுகப் பேசுவது, ஒருவகை! பழகாவிட்டாலும், கூடாரத்திலில்லாவிட்டாலும், பிறரின் பணியினை தனித்திருக்கிற நேரத்தில் எண்ணி எண்ணி, மகிழ்வது இரண்டாவது வகை.

நான், இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவன். நம்முடைய உலக உத்தமர், உயிரோடிருந்த நாட்களில்—பிடிக்காதவைகளைக் கண்டித்த போதும்—எனக்கேற்ற எண்ணங்களைப் பாராட்டிய போதும், அவருக்குள்ள சிறப்பை நான் எண்ணமலிருந்ததில்லை.

மாற்றார், காந்தியாரைப் பற்றி, எண்ணுமளவுக்கு, அவருடைய தொண்டு இருந்ததால்தான், அவர் உலகத்தின் ஒளியானார்! காந்தியாரின் புகழை, காங்கிரஸ்காரர்கள் மட்டுமல்ல—எல்லோரும் புகழ்கிறார்கள்; உலக மக்களெல்லாம் பாராட்டுகிறார்கள். அவ்விதம், பிறர் போற்றுவதுதான், ஒரு தலைவருக்குக் கிடைக்கும், தனி மரியாதையாகும்.

இதனை, காங்கிரஸ் நண்பர்கள் எண்ணியிருந்தால், எங்களை உள்ளன்போடு வரவேற்றிருக்க வேண்டும். மாற்றுக் கட்சிக்காரனான நான், திறந்து வைப்பதைக் குறித்துப் பெருமையடைந்திருக்க வேண்டும்.

'அருளொழுகும் கண்ணைப் பார்! அழகு மேனியைப் பார்! ஒளி தவழும் முகத்தைப் பார்! எங்கள் உத்தமரைப் பார்'—என்று, என்னை அழைத்துச் சொல்லியிருக்க வேண்டும். இவ்விதம் செய்திருந்தால், தங்களுக்கும் கீர்த்தி தேடிக் கொண்டவர்களாவார்கள்; உத்தமருக்கும் கீர்த்தி தேடிக் கொடுத்தவர்களாவார்கள். அதை விட்டு விட்டு, எம்முடைய காந்தியாரைத் தீண்டவே, கூடாது!—என்று சொல்வது, பொருத்தமில்லை — பொருளில்லை — கீர்த்தி இல்லை—சிறப்பு இல்லை.

உத்தமர் காந்தியார் வெறிகொண்ட ஒருவனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் எனும் செய்தியை, 'ரேடியோ' மூலமாகக் கேள்விப்பட்டேன்—பதறினேன். அப்போது என்னை வானொலி நிலையத்தார், அழைத்தார்கள். காந்தியடிகளைக் கொன்றவன், மராட்டிய பார்ப்பனனான கோட்சே, என்பவன். அதனால், மக்களின் ஆத்திரவெறி, அக்குலத்தார்மீது பாய்ந்து விடுமோ என்று அஞ்சிய காரணத்தால், என்னை அழைத்துப் பேசச் சொன்னார்கள்.

கயவனாயிருந்தால், கட்சி வெறிகொண்டவனாயிருந்தால், அந்த நேரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, நாட்டில் விபரீதங்கள் பல ஏற்படுவதைக் கண்டிருக்க முடியும். அப்படிப்பட்ட விபரீதங்களைக் கண்டு கைகொட்டும் கருத்தற்றவனல்ல, நான்.

'உத்தமரை, ஒருவனின் வெறி, கொன்றுவிட்டது; அதற்குப் பார்ப்பன மக்கள் மீது பழி சுமத்தக்கூடாது,' என்று எடுத்துரைத்தேன். உத்தமரின் சேவைகளை, எடுத்துரைத்தேன். அந்த நேரத்தில், எந்தக் காங்கிரஸ்காரருக்கும், ஏற்படாத அதிர்ச்சி இப்போதேன் ஏற்பட வேண்டும்?

அந்த நிகழ்ச்சி முடிந்த சின்னுட்களுக்கெல்லாம், காங்கிரஸ் தேசியக் கவியான நாமக்கல் கவிஞரை, ஓரிடத்தில் நான் சந்திக்க நேர்ந்தது. அப்போது, அவர் என்னைப் பாராட்டினார்—'காந்தியடிகளின் அருமை பெருமைகளைப் பலர், உரைக்கக் கேட்டிருக்கிறேன்; ஆனால், ரேடியோவில், தாங்கள் எடுத்துச் சொன்னதைக் கேட்டபோது, நான் மனம் குளிர்ந்தேன்; யாரும் அப்படிச் சொல்லவில்லை,' என்று தன்னுடைய பாராட்டுதலைத் தெரிவித்துக்கொண்டார்.

என்னுடைய சொந்த விஷயங்களை, எடுத்துக் கூறுவது, எனது வழக்கமல்ல; ஆனாலும், இதனை, இங்குள்ள தேசிய நண்பர்களுக்காகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். எனவே, என்னைப் போன்றவன்—காந்தியாரின் அடிப்படை ஆசைகளையும், அவைகளைச் சாதிக்க அவர் ஆற்றிய அரும் பணியினையும் கண்டு அகமகிழ்ந்தவன்—இந்தச் சிலையைத் திறந்து வைப்பதில், பொருத்தமுடையதாகாது, என்று யார் கூற முடியும்?

நான், என்ன, நாள் முழுதும் காங்கிரசைத் தூற்றிக் கொண்டிருந்துவிட்டு, தேர்தல் காலத்தில், காங்கிரசிலே நுழைந்து கொண்டு, வேட்டையாடியவனு! காங்கிரஸ் போர்வையைப் போட்டுக்கொண்டு, அதிகார வேட்டையாடியவனு! இந்தக் கரம், வெள்ளையனோடு கை குலுக்கிய கரமா! வகுப்புவாதத்தை வளர்த்து, வெறிச் செயல் ஏற்பட பாடுபட்ட கரமா! பள்ளி வாழ்வு முடிந்ததும், உத்தியோகத்துக்குச் செல்லாது, ஊருக்காக உழைக்கும் கரம்! பொது வாழ்வுக்காகப் பாடுபடும் கரம்! இந்தக் கரம் தவிர, வேறு எந்தக் கரம்

(4-ம் பக்கம் பார்க்க)

நம் நாடு
தி. மு. கழக இதழ் ஆசிரியர்: அண்ணாதுரை
சென்னை 5—1—1954 செவ்வாய்

"பாலைவன லலிதா!"

சென்னை ராஜ்ய முதலமைச்சர் பதவிக்கு ஜனநாயக முறைக்குப் பதிலாக, சாகசத்தாலும் சாணக்கியத்தாலும் அபகரித்து, கடந்த இருபது மாத காலமாக, இங்கு [illegible] புரிந்துவரும் ஆச்சாரியார் அவர்களை, அவரது சீடகோடிகளும், அவரிடம் சிரத்தை மிக்கவர்களும், 'அமானுஷ்ய மனிதர், அற நெறியாளர், மாமுனிவர், மகரிஷி, ஒழுக்கசீலர், உத்தம புருஷர், தரும புத்திரர், தயாநிதி, படாடோபம் அற்றவர், பதவி ஆசை இல்லாதவர், பரந்தாமன் பக்தர், பாவங்களின் சத்துரு' என்பன போன்ற அடைமொழிகளால் வர்ணித்து, அதனை, அறியாமையிலிருக்கிற மக்களை நம்ப வைப்பதற்குத் தங்களுக்கு வாய்ப்பும் வசதியும் இருக்கிற காரணத்தால், அதனை நம்பும்படி. பொன் மூலாம் பூசி பொதுமக்களை ஏமாற்றி வருகிறார்கள் என்பதை, நாம் சொல்லித் தெரிய வேண்டிய நிலையிலே நாடு இல்லை என்பதை நாம் அறிவோம். நரியின் போர்வையிலே உலவும் புலி என்ற பேருண்மையைக் கடந்த சில மாதங்களின் நிகழ்ச்சிகள் வெகு வேகமாக விழிப்புள்ள மக்களுக்கு உணர்த்தி வருகிறது.

ஆனால் ஆச்சாரியார், 'தனது அசகாய தந்திர முறைகள் [illegible] ரத்வம் பெற்றது; அதனை அறியும் ஆற்றல் இருவிடத்தவருக்கு ஏற்படப் போவதில்லை' என்ற எண்ணத்திலேயே உறைகிறார் என்றே கருதுகிறோம். 'பலரைச் சில நாட்கள் ஏமாற்றலாம்; சிலரைப் பல நாட்கள் ஏமாற்றலாம்; எல்லாரையும் எல்லாக் காலத்திலும் ஏமாற்ற முடியாது' என்ற சாதாரண உண்மையையும் மறந்துவிட்டவராகவே ஆச்சாரியார் காட்சியளிக்கிறார். சொல் வேறு, செயல் வேறாக உள்ள அவரது நடவடிக்கைகளில் பொதிந்துள்ள சூட்சமத்தை நாட்டு மக்கள் கூர்ந்து கவனிக்கின்றனர். போர்வை கிழிக்கப்பட்டு, அவரது சுய உருவம் அவர்கள் கண்களுக்கும் தெரிகிறது. 'பதவி ஆசை எனக்கு இல்லை. [illegible] கள் கூப்பிட்டார்கள்; வந்தேன்,' என்று கூறிய ஆச்சாரியார், தன்னுடைய கட்சிக்காரர்கள் பெரும்பாலோர் விருப்பத்திற்கு விரோதமாக, பதவியிலே ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதற்காகக் கொண்டுள்ள முறைகள், அவரது அதிகார வெறியையும், பதவிப் பித்தையும் அம்பலப்படுத்தியிருக்கிறது. ஐவர் வழக்கில், 'கனம் அவர்களைச் சிறையிலே பிடித்து அடைத்தேன்? அபாரதம் [illegible] விட்டுவிடுகிறார்கள்' என்று திருவொற்றியூர் கூட்டத்திலே பேசிய ஆச்சாரியார், மேலும் கண்டிப்பதற்காக, ஐகோர்ட்டிலே 'ரிவிஷன்' அப்பீல் [illegible]

[illegible]

மக்கள் உள்ளத்தை உணரத் தவறியதால் வந்ததுதான் இந்த அவதி!

இதைப் படிப்பினையாகக் கொண்டு மொழிவழி மாநிலங்களை அமைக்க வேண்டும்

"வட நாட்டில், திராவிடக் கழகங்களைப்போல் கட்சிகள் இல்லையென்றும், அதனால், அங்கு நல்ல சூழ்நிலை இருக்கிறதென்றும், ஒரு அன்பரிடம் திரு. பிரகாசா கூறினார்."

'வட நாட்டில் எதிர்ப்பு இயக்கமில்லை எனக் கூறுவது சரியல்ல; நேரு வெளிப்படையாகவே பேச முடியாத சூழ்நிலை அங்கு ஓரிடத்தில் வளர்ந்துவிட்டது......அங்கு பெருந் தலைவர்களே, இதனை ஆதரிக்க முற்பட்டு விட்டார்கள். இந்தச் சோக நிலைக்குக் காரணம், நம் தலைவர்கள், அவ்வப்போது இடித்துக் காட்டி, மக்கள் உள்ளக்கிடக்கையை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்க முடியாத நிலை வளர்ந்துவிட்டதுதான். அவர்கள் மொழிவழி மாகாணம் கேட்பவர்களின் உள்ளக்கிடக்கையைக் காணவேண்டும்......மக்கள் மொழிப்பற்றை மறந்துவிட மாட்டார்கள். இந்த உண்மையை இந்தி மொழியாளர்கள் உணராததால்தான் இன்று இந்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது."

"எந்த நாட்டில் எதிர்ப்பு இயக்கம் இருக்கிறதோ அந்த நாடுதான் வலிமையுள்ள நாடு எனப் போற்றப்படும். எந்தச் சமுதாயத்துக்கு, வீரத்துடன் நின்று எதிர்த்துப் போராடும் திறமையுள்ளதோ அதுதான் வாழும். எந்த நாட்டில் எல்லோரும் பொறுமையுடன், தங்கள் இன்னல்களைப் பொறுத்துச் சமுதாயத்துக்கு அடங்கி நடந்து வருகிறார்களோ அந்த நாட்டிலுள்ள மக்கள் சுயாலத்திற்கு அடிமையாகி விட்டார்கள் என்றுதான் பொருள். மனிதன் சுபலகட்டாகன். அவனுடைய கடமையை உணர்த்தவேண்டித்தான் சூழ்நிலை மாறுகிறது. அந்தச் சூழ்நிலையும், சந்தர்ப்பமும்தான், நமக்குப் பெரிய சமயத் தலைவர்களையும், அரசியல் ஞானிகளையும் தந்துள்ளது. இதனை உணராமல், நாம், எதிர்ப்பை அடக்க முற்பட்டால், சமுதாயத்தில் புரையோடி, அது அழியும் என்பதில் ஐயமில்லை."

—'த. நா.'

குதிரைப் பந்தயம்—கொடுமை நிறைந்த சூது இயந்திரம்; அதன் பிடியிலே சிக்கி நொறுங்கிய குடும்பங்கள் ஏராளம்; உயர்வான வாழ்வு வாழ்ந்த எத்தனையோ நல்லவர்களை ஓட்டாண்டி ஆக்கிவிட்டது; இந்த நாசத்தை அகற்ற வேண்டியது, நாடாள்வோரின் கடமை என்பதை, திராவிட [illegible]

[illegible]

கல்லக்குடி அறப்போராட்ட வழக்கு

—(:)—

எதிர் தரப்பு சாட்சிகள் விசாரணை

திருச்சி, டிச 31—

டால்மியாபுரம் ரயில் நிலைய அறப்போர் திருச்சி சப்-டிவிஷனல் மாஜிஸ்திரேட் திரு கே. பி. ராதாகிருஷ்ண மேனன் முன்பு விசாரணைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. எதிர் தரப்பு சாட்சிகள் விசாரிக்கப்பட்டனர்.

முதலாவது சாட்சியாக தோழர் இரா. நெடுஞ்செழியன் விசாரிக்கப்பட்டார். அவர் கூறியதாவது:—

"நான், எம். ஏ பட்டம் [illegible]

நான், பிளாட்பாரத்தில் சும்மா நின்றுகொண்டிருந்தேன்; போலீசார் தடியடிப் பிரயோகம் செய்தனர்; 1-50 மணி ரயில் வந்த பின், தொண்டர்கள் ரயில்முன் [illegible]

சாப்பிட்டு வெளியே வந்ததும் குண்டு சப்தம் கேட்டது; நானும், தம்புசாமியும் ஸ்டேஷன் பக்கம் என்ன நடக்கிறது என பார்க்கச் சென்றோம்; போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் செல்லும்முன் கூட்டம் ஓடிவருவதைக் கண்டோம்; அவர்கள் அப்பாக்கெப் பிரயோகத்தைப் பற்றிக் கூறினர்; அதனால், நாங்கள் இருவரும் மேலே செல்லவில்லை."

[illegible]

வண்ணை—பாண்டியன் படிப்பக முதலாவது ஆண்டு விழா

சென்னை, ஜன 4—

சென்னை—வண்ணை கே. எஸ் பாண்டியன் படிப்பகத்தின் முதலாண்டு விழா, நேற்று சிறப்புற நடைபெற்றது.

இதை யொட்டிய பொதுக் கூட்டம், நேற்று மாலை, வண்ணை கல்லறை மைதானத்தில் நடைபெற்றது. பொதுக்கூட்டத்திற்கென அமைக்கப்பட்டிருந்த மேடையின் வலது பக்கத்தில் படுகொலைக்காளான மாவீரர் கே. எஸ். பாண்டியனின் உருவம், கைப்படமாகக் காட்சியளித்தது.

கூட்டம் சரியாக 6 மணிக்குத் துவங்கியது. கூட்டத்திற்குத் தோழர் காஞ்சி-கல்யாண சுந்தரம் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்.

"'நாமெல்லாம் இந்தியர்; நாமெல்லாம் தமிழர்' என்று பேசும் ஆச்சாரியார், சமயம் நேரும்போது 'நான் ஒரு பிராமணன்,' என்று சொல்லத் தவறுவதில்லை. காரணம், பாட்டன், முப்பாட்டன் காலத்திலிருந்து உள்ளத்திலே படிந்துபோன ஜாதிப் பித்துதான்! அந்தப் பித்து, ஒழியவே ஒழியாது" என்று அவர் தலைமை உரையிலே குறிப்பிட்டார். அடுத்து தோழர் கிருஷ்ணதாசம் முனுசாமி ஜெதிசேகரம் சொற்பொழிவாற்றினர்.

தோழர் ஆர். என். பாண்டியன், 'கல்லக்குடிப் போராட்டமும், தி. மு. கழகமும்' என்பது குறித்து மிக விளக்கமாகப் பேசினார்.

கடைசியாக தோழர் மு கருணாநிதி சொற்பொழிவாற்றினார்.

[illegible]

சீர்திருத்தக் கழகம் தி. மு. கழகமாகியது

30—12—53 அன்று தொடையூர் (குளத்தூர் தாலுகா, திருச்சி மாவட்டம்) சென்றார் சீர்திருத்தக் கழகத்தின் செயற்குழுக் கூட்டம் தோழமை இல்லத்தில் நடைபெற்றபோது, சீர்திருத்தக் கழகத்தை 'திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்' எனப் பெயர் மாற்றப்பட்டு, தோழர்கள்: கு. மாணிக்கம் செயலாளராகவும், மு செங்குட்டுவன் அமைச் செயலாளராகவும், சி. கந்தசாமி பொருளாளராகவும், துரை.மதிவாணன் மாவட்டப் பிரதிநிதியாகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர். மற்றும் தோழர்கள்: பெர. கருப்பையா, சி. அரங்கசாமி, வ. சுப்பையா, இரெ. சண்முகம், இராம-நடராசன், ப. வெள்ளையன், சு. பாண்டியன் ஆகியோர் செயற்குழு உறுப்பினர்களாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

பின்னர், 16—1—54-ல், இவ்வூர் தி. மு கழகக் கிளையின் துவக்க விழாவும், திராவிடர் திருநாளும் மிகச் சிறப்பான முறையில் கொண்டாடுவதென முடிவு செய்யப்பட்டது.

கீழப்பெரும்பள்ளம் தி. மு. கழகம் துவக்கம்

30—12—53ல், தோழர் வி. மருதவாணன் தலைமையில் தி. மு கழகத் திறப்பு விழா நடைபெற்றதை யொட்டி, ஐயனார் இடத்தில், ஓர் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. தோழர்கள் வி. ஏ. பாண்டியன், டி. கே. டி. சாமி, சம்பந்தம் ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றினர்.

தோழமைக் கழகம்

சென்னை, ஜன. 3—

27—12—53-ல், சேப்பாக்கம் தோழமைக் கழகத்தின் மூன்றாம் ஆண்டுத் தேர்தலில், தோழர்கள்: வி. விநாயகம் செயலாளராகவும், அ. குமார் பொருளாளராகவும், ரா. கண்ணன் புத்தக நிர்வாகியாகவும், மு. அரைசாமி விளம்பரதாரராகவும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டனர்.

முத்துக்கவுண்டன்பாளையம் பொதுக்கூட்டம்

24—12—53-ல், தி. மு. கழக காரியாலய, தோழர் கே. என். மலையப்பசாமி தலைமையில் ஓர் பொதுக்கூட்டம் நடைபெற்றது. தோழர்கள்: எ. வீராசாமி, வி கே. கலைமணி, பிரிவினைப் பித்தன், வி. சண்முகநாதன் ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றினர்.

"கஞ்சித் தொட்டியை மூடாதீர்"

கடையநல்லூர், ஜன. 3—

கைத்தறி நெசவாளர்களுக்காக நடத்தப்பட்டுவந்த கஞ்சித் தொட்டி 31—12—53 முதல் மூடப்பட்டுவிட்டது. எனவே, பெரும்பாலான ஏழை நெசவாளர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். ஆகவே, மேலும் 3 மாதங்களுக்கு கஞ்சித் தொட்டியை நீடிக்க வேண்டுமென்று, சென்னை சர்க்கார் கைத்தொழில் மந்திரிக்கும், டெவின்யூ போர்டாருக்கும், நெல்லை மாவட்டக் கலெக்டருக்கும், இந்நகர பஞ்சாயத்து போர்டு தலைவர் எஸ். கே. முகமது பூசுப் அவர்கள் தந்தி கொடுத்துள்ளார்.

நன்றி

மலேயத் தோழர் அரிமழம் இராமநாதன் அவர்கள் இலங்கை சுற்றுப் பிரயாணத்தில் ஒத்துழைத்த இலங்கை தி. மு கழகத் தோழர்கட்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறார்.

"வெள்ளையனோடு கைகுலுக்கிய கரமல்ல என் கரம்!"

(முதல் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

சிலையைத் திறப்பது பொருத்தமாகும்?

காந்தியார், காங்கிரசைக் கட்டிக் காத்தார்—வளர்த்தார்—நாட்டிற்கு விடுதலை வாங்கித் தந்தார். காங்கிரசில் நாலணா மெம்பராகக்கூட அவர் இருந்ததில்லை, பலகாலம்! தான் விரும்பிய விடுதலை கிடைத்துவிட்ட தென்றதும், "காங்கிரஸ் தேவையில்லை—கலைக்கலாம்," என்றும் சொன்னார். "காங்கிரஸ் லாபவேட்டைக்காரர்களின் கூடமாகிவிட்டது," என்று கூறி மனமும் நொந்தார்.

நான், காந்தியார் பெயரைச் சொல்லி, லாபம் பெறாதவன்! அவர்களால் அழுத்தி வைக்கப்பட்டிருப்பவன். அவர் வளர்த்த காங்கிரசின் நிலை என்ன, இப்போது? பழைய கோட்டையில் வௌவாலும், புற்றுக்குள் பாம்பும், இருப்பதுபோல, காங்கிரசுக்குள் கயவர்களும், சுயநலவாதிகளும் இருப்பதாக அவர் கூறினார். அவர், எங்கே? இன்று இருப்போர் எங்கே? அந்த ஒளி எங்கே! இந்த இருள் எங்கே!!

இந்தச் சிலை திறப்பு விழாவை, என்னைக் கொண்டு செய்ய வேண்டுமென்பதில், இங்கிருக்கும் கம்யூனிஸ்டுத் தோழர்களும் விரும்பி, ஒத்துழைத்ததாக அறிந்தேன். அந்த நண்பர்களுக்கும், என்னுடைய நன்றி.

இவ்வண்ணம், மாற்றுக் கட்சியினருடன் மனமொத்துப் போவதுதான், அரசியல் நாகரீகம். எனது தலைவர் பெரியாரும், முதலமைச்சர் ஆச்சாரியாரும் நபிகள் நாயகத்தின் நாளில், ஒரே இடத்தில் சந்தித்தார்கள். அது, அரசியல் நாகரீகம்.

இன்று நான் காந்தியாரின் சிலையைத் திறக்கிறேன்! இது ஓர் புனிதமான நாள் எனக் கூறுவேன். இந்தச் சிலையைத் திறக்கும் விஷயத்தில், கட்சிப் பாகுபாடு கட்சி வெறி இல்லாது, எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் ஒத்துழைத்திருக்க வேண்டும்—அதுதான், அரசியல் நாகரீகம்.

அப்படியின்றி, அரசியல் அமளியிலீடுபட்டால், இந்த உபகண்டத்தின் பிதாவுக்குக் கீர்த்தி தேடியவர்களாக மாட்டோம்.

எனக்கும், காங்கிரசுக்கும், பலமான கருத்து வேற்றுமைகள் உண்டு; அதேபோல, கருத்து ஒற்றுமைகளும் உண்டு. காங்கிரசுக்கு மட்டுமல்ல—மற்றக் கட்சிகளுக்கும் எனக்கு மிடையே, கருத்து வேற்றுமைகளும் உண்டு; ஒற்றுமைகளும் உண்டு.

நன்றாகச் சிந்தித்தால், விளங்கும் வேற்றுமைகள், கொஞ்சம்; ஒற்றுமைகள் அதிகம். இந்த ஒற்றுமைப் பண்பு வளர, ஒவ்வொரு கட்சிகளும், அரசியல் அமளியிலீடுபடாமல், ஒத்துழைக்கும் மனோபாவம் ஏற்பட்டு, அரசியல் நாகரீகம் வளர வேண்டும்.

காந்தியார் இறந்த பிறகு கட்டப்பட்டுள்ள சமாதியிருக்கும் ராஜ கட்டத்துக்கு, அமெரிக்க நாட்டுத் தூதுவர் வந்து, மல்லிகைச் செண்டுகளை வைத்து வணக்கம் செலுத்துவதையும், பாகிஸ்தான் நாட்டுப் பிரதமர் வந்து மரியாதை செய்வதையும், வேறு பல வெளிநாட்டுக்காரர்கள் வந்து தமது அன்பு வணக்கங்களைச் செலுத்திப் போவதையும், படங்களில் காண்கிறோம். இதன் பொருள் என்ன? வெளிநாட்டுக்காரர்கள் வந்து வணங்குவதன் சூட்சுமம் என்ன? அவர்களையெல்லாம் படம் எடுத்துப் பிரமாதமாக எழுதி, 'பார்! பார்!! அவர்கள் செய்யும் அஞ்சலியை' என்று பெருமையோடு வெளியிடுகிறோமே, அவர்களெல்லாம், யார்? காங்கிரஸ்காரர்களா? காங்கிரசிலே இருந்தறியாதவர்கள்! அதுமட்டுமல்ல, காங்கிரசையே எதிர்த்தவர்கள்! இந்த நாட்டுக்குச் சொந்தமில்லாதவர்கள்—வெளிநாட்டினர்!

அவர்களெல்லாம், காந்தியாரின் நினைவுச் சின்னத்தைக் கண்டு, பூரிப்புக் கொள்வதை விட — மரியாதை செய்வதைவிட நான் செலுத்தும் அன்பு, எந்தளவுக்குக் குறைந்தது, என்று கூற முடியும்? அவர்களைவிட நான் செலுத்தும் மரியாதை, மட்டமானதா, இருக்கும்?

அவர்கள் மரியாதை செலுத்தும்போது, அமைதியும் உங்களுக்கு, அரசியல் ஆவேசமும், ஆத்திரமும் ஏற்படலாமா! மலர் தூவுகிறான், வெளிநாட்டான். அதைவிட, நான் தூவும் மலர், எவ்விதத்தில், கெட்டதாகும்? இந்தப் பொது அறிவு—அரசியல் விளக்கம் — நம்மவர்களுக்கு அவசியம், இருக்க வேண்டும்.

ஆனால், நாம் நினைப்பது போல, அவ்வளவு சுலபத்தில் இங்கே வந்து விடாது. ஏனெனில், வருடத்துக்கு ஒரு தடவை, நமக்குள், இன்னும் மன்மதன் எரிந்தானா? எரியவில்லையா?—என்கிற பிரச்னையே தீரவில்லையே! மன்மதனை கண்டவர்கள் யாரும் கிடையாது—சண்டையோ, ஓயாமல் நடக்கிறது!! இதைப் போல, எத்தனை நாளைக்கு, இருக்க முடியும்?

சுதந்திரம் கிடைத்த பின், உத்தமர் காந்தியடிகளே சொன்னார்—'சுதந்திரத்தில் ஒரு கட்டத்தைத் தான் தாண்டியிருக்கிறோம்; இந்தச் சுதந்திரம், ஏழை மக்களின் வாழ்க்கையை மாற்றக் கூடியதாக அமையவேண்டும்,' என்று

அவர் வெளியிட்ட அதே கருத்தைத்தான், நானும் கூறுகிறேன்; "கனிட படையவில்லை. கவலை கொள்ளுகிறேன்!" என்றார். அது தானே, நிலையும்!

சுதந்திரம், காகிதப் பூவாக இல்லாமல், மணமுள்ள பூவாக இருக்க வேண்டுமானால் மாற்றுக் கட்சிகள் யாவும், வந்த சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கும் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட வேண்டும்.

யாரைப் பார்த்தாலும், எதைக்கேட்டாலும், 'சுதந்திரக் குழந்தை! சுதந்திரக் குழந்தை!!' என்கிறார்கள். அந்தக் குழந்தைக்குப் பாலூட்டி விட்டால் மட்டும் போதாது—தாலாட்ட வேண்டும்—சொக்காய் போட வேண்டும்—விளையாட்டு காட்ட வேண்டும்—இது அத்தனையையும் தாயே, செய்துவிட முடியாது, மாமன்மார் விளையாட்டுப் பொம்மைகள் வாங்கிவர, தங்கை தாலாட்டுப் பாட, உற்றார் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொஞ்ச—இவ்விதம் வளர வேண்டும், அக் குழந்தை!

அப்படியில்லாமல், 'குழந்தையை நான் தானே பெற்றேன்,' என்று சொல்லி மற்றவர் எவரும் அருகில் வரக்கூடாது.' என்றும் பெற்றெடுத்த தாய் சொன்னால், குழந்தையை எவரும் சீந்தார்! குழந்தையின் அருமை பெருமையையும் அறியார்!! அதுபோலவே, பிறந்த சுதந்திரக் குழந்தையைச் சீராட்டி வளர்க்க, எல்லாக் கட்சிக்காரர்களுக்கும் சந்தர்ப்பம் வேண்டும். குழந்தைக்கு, அடிக்கடி உணவு தந்து—அதிகமாகவும் தந்து—பாரிடமும் அண்டவிடாமல், சில பணக்காரக் குடும்பத்திலே வளர்க்கப்படும் குழந்தை, கடைசியில் நோஞ்சானாகிவிடும்! டாக்டரிடத்தில் செல்ல நேரிடும்!!

இதையே நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். சுதந்திரக் குழந்தையைத் தூக்கி மகிழ, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்கும் சந்தர்ப்பம் தாருங்கள். எங்களிடம் விட்டுப் பாருங்கள் நிச்சயம், கெடுதல் வராது.

அப்படியே, கெடுதல் வருவதாகக் கருதுவீர்களேயானால்—உங்களுக்குப் பிடித்தமான, கிருஷ்ணன் கதையையேச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். கிருஷ்ணனுக்குப் பாலூட்டச் சென்ற பூதகிபோல நாங்கள் என்றால், கிருஷ்ணன் கவனித்துக்கொள்வான்—அந்த நம்பிக்கையாவது இருக்கக்கூடாதா உங்களுக்கு!! அதை விட்டு விட்டு, எங்களைக் கண்டால், ஏன பயப்பட வேண்டும்?

காந்தியாரின் சிலையை நான் திறந்து வைப்பதைக் காணும் நீங்கள், முகத்தைத் தொங்கப் போட்டுக்கொள்வதா?—'யார்! எதிர்க் கட்சிக்காரனுகிய அவனே எங்கள் காந்தியின் சிலையைத் திறக்கிறான். எங்கள் காந்தியின் பெருமையல்லவா, இது?,' என்று நீங்கள், மார்பல்லவோ, தட்ட வேண்டும்!

காந்தியாரின் புகழுக்குக் காரணம், குடும்பத்திலேயிருந்தவர்களால் மட்டும் உண்டானதல்ல, வெளியேயிருந்தவர்கள் அவரைக் கண்டு; அவருக்கு அஞ்சலி செய்ததால்தான், உலக ஒளியானார், அவர்.

நான், திறப்பதைக் கண்டு, சந்தோஷமடைய வேண்டும். இந்த மேடையில் எனது நண்பர் காங்கிரஸ் எம். எல். ஏ. தோழர் மாசிலாமணி அவர்களும் இருந்திருந்தால், மிகவும் பெருமையாயிருந்திருக்கும்

நான் யார்? நீங்கள் யார்? நமக்கு இடையிலிருக்கும் உறவு முறை—முறிகின்ற முறை—இருக்கலாகாது. இதனை எனதருமை காங்கிரஸ் நண்பர்களுக்கு, வலியுறுத்திச் சொல்லுவேன். சில பல, கருத்து மாறுபாடுகளிருக்கலாம், எனக்கும் உங்களுக்கும்—காந்தியாரின் சில கொள்கைகளை மறுக்கிற முகாமில்தானிருக்கிறேன், நான்; ஆனால், அதற்காக, நாட்டு விடுதலையை மறைக்கவில்லையே! உத்தமர் வாங்கித்தந்த விடுதலையை மறைத்துக் கூறுபவன்—ஏமாளி!!

அவர் விரும்பியது இந்த நாட்டுக்கு சுயராஜ்யம் மட்டுமல்ல—அவர் விரும்பிய சுயராஜ்யமல்ல, இன்று, இங்கேயிருப்பதும்.

'ஏழை-பணக்காரன், கூடாது! மதத்தின் பெயரைச் சொல்லி, ஒருவரை ஒருவர் கொலை செய்துகொள்வது கூடாது—மோதுதலை உண்டாக்கக்கூடாது—ஜாதி ஆணவம் கூடாது," என்றார் அவர்.

அத்தகைய விடுதலை பூமியைக் காண விரும்பினார்! அதனாலேயே, ஒருமுறை, அவரைக் கேள்வி கேட்டபொழுது, கேட்டவருக்கு விளக்கினார்—

"வைணவர் என்றால் யார்? நெற்றியிலே திருநாமமும் நெஞ்சிலே வஞ்சகமும், கழுத்திலே துளசிமாலையும், கருத்திலே கபட எண்ணங்களும் கொண்டவர்களல்ல. உண்மையான உள்ளம் கொண்டவர்கள்," என்று விளக்கினார்.

அவர், அன்றோர் நாள், தென்னாட்டுக்கு வந்திருந்த நேரத்தில, நானும் என்னைச் சார்ந்த இயக்கத்தினரும் 'ராமாயண எரிப்பு' கிளர்ச்சியிலீடுபட்டிருந்தோம். அதைப்பற்றி, அவரிடம் குறிப்பிட்டபோது, உத்தமர் குறிப்பிட்டவார்த்தைகளை, தேசிய நண்பர்களுக்குச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அவர் சொன்னார்—

"நான் கூறும் ராமன் வேறு! ராமாயணத்தில்—வால்மீகியும் கம்பரும் வர்ணிக்கும் ராமன் வேறு! என்னுடைய ராமன் சீதையின் புருஷனல்ல; தசரதரின் மகனுமல்ல; இராவணனைக் கொன்றவனுமல்ல; அவன் அன்பின் சொரூபம்! உண்மையின் உருவம்" என்று விளக்கினார்; அப்போது, நான், 'திராவிட நாடு' இதழில், தீட்டினேன்—'எரியிட்டார்! என் செய்தீர்?'— என்று.

இதுபோல அவருடைய அடிப்படைக் கொள்கைகளை அலசிப் பார்த்ததால்தான், அவருடைய எண்ணங்களுக்கும் எனது இயக்கத்தின் அடிப்படை ஆசைகளுக்கு மிடையே, ஒற்றுமையிருப்பதைக் கண்டோம். அதனால்தான், காந்தியார் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டதும், எனது இயக்கத் தலைவர், பெரியார், ஒரு அறிக்கை விடுத்தார்—

"இந்த நாட்டின் பெயரை, இந்தியா என்பதற்குப் பதில் 'காந்தி நாடு' என்றழையுங்கள் — 'இந்து மதம்' என்பதற்குப் பதில் 'காந்தி மதம்' என்று மாற்றுங்கள் — இவ்வண்ணம் செய்தால், ஏற்கத் தயார்!" என்று கூறினார். யார், முன்வந்தார்கள்? இன்றிருக்கும் காங்கிரஸ் தலைவர்களைக் கேட்கிறேன், யார் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்?

அதுமட்டுமோ? காந்தியார் அடிக்கடி சொன்னார்——'உண்மையே, என் கடவுள்!' என்று. இதனை யார் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்? இதுபோல, அவர் கூறிச் சென்ற பல வழிகளை, உங்களால், ஜீரணிக்க முடியவில்லை—ஆனால், மாற்றுக் கட்சியிலிருக்கும் நாங்கள் ஏற்று பணி செய்து வருகிறோம். அந்த நற்பணியின் பெயரால், மணிமண்டபம் கட்டி, உருவச் சிலையைத் திறந்துவைக்கும் இந்த நேரத்தில், உங்களை நான், கேட்டுக்கொள்வேன் — அவரது பெயரால்—

'அரசியல் நாகரீகத்தை வளர்க்கப் பாடுபடுங்கள்';

'ஜாதி பேதம் ஒழியப் போராடுங்கள்;'

'இல்லாமைக் கொடுமையொழிய ஒத்துழையுங்கள்';

'மத நம்பிக்கையால் விளையும் கேடுகளை ஒழித்துக்கட்ட முன்வாருங்கள்!'

கைத்தறி ஆடையை அணியுங்கள்

திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்துக்காக தோழர் இரா. நெடுஞ்செழியன், எம். ஏ., அவர்களால், அழகிரி அச்சகத்தில் அச்சிடப்பெற்று (24, சூரியநாராயண செட்டி தெரு, இராயபுரம்) வெளியிடப்பெறுகிறது. ஆசிரியர்: சி. என். அண்ணாதுரை, எம். ஏ.

END OF
ISSUE